



# MIRAS

Gemma Malley

Deli

## **Gemma Malley**

Reading Üniversitesi'nde Felsefe Bölümü'nü bitirmiştir. Edebiyata olan merakıyla gazetecilik yapmaya başlayan yazar, birçok farklı dergi ve gazetede editörlük yapmıştır. Düşünmeyi, sorgulamayı, farklı bakış açıları üzerine yeni fikirler geliştirmeyi seven yazarın üçlemesine ait *Miras*, aynı seriye ait *Bildirge* ve *Direnış* kitaplarının sonuncusudur. *Geri Gelenler*, yazarın son kitabıdır. Gemma Malley eşı, iki kızı ve kedisiyle birlikte Londra'da yaşamaktadır.

### **Tudem Yayın Grubundan Çıkan Kitapları:**

*Bildirge* (roman)

*Direnış* (roman)

*Miras* (roman)

*Geri Gelenler* (roman)

Düşündürücü, sürükleyici ve zaman zaman dehşet verici.

*School Librarian*

*Bildirge*'yle başlayıp *Direnış*'le devam eden seri, *Miras*'la muhteşem bir şekilde sona eriyor. Kitabı bitirdikten sonra akıllarda hiçbir soru işareti kalmıyor. Bu merak uyandıran ve her sayfası kıskırtıcı seri, herkesin okuma listesinde yer almalı.

*Lovereading*

Bu sürükleyici kitabı elinizden bırakamayacaksınız. Oldukça merak uyandırıcı.

*First News*

© 2010, Gemma Malley

© 2012, Tudem Yayın Grubu • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220  
Alsancak-İZMİR

İlk basım 2010 yılında, İngiltere’de “The Legacy” adı ile Bloomsbury  
Publishing Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978 - 605 - 63326 - 3 - 0

Birinci Basım: Kasım 2012 (3000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 16031

**Türkçeleştiren:** Zarife Biliz

**Editör:** Mavisel Yener

**Baskı ve Cilt:** Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın  
tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde  
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin  
tescilli markasıdır.

# MIRAS

Gemma Malley

**De|i**



*Kız kardeşlerim Maddy ve Abigail'e...*

\* Kitapta geçen bazı yabancı sözcüklerin özgün okunuşları son sayfada verilmiştir. [E. N.]

## Önsöz

16 MART 2025, LONDRA

Albert Fern titreyen ellerine baktı. Alnının çizgileri arasında küçük ter damlacıklarının toplandığını hissedebiliyordu, yüzü yıllardır dikkatini toplamaktan dolayı kırıışmıştı; bu, onu yetmiş yaşından daha yaşlı gösteriyordu. Yetmiş yıl, diye düşündü. Ne çabuk geçip gitmişti. Yetmiş yılın çoğunu bu laboratuvarında, dünyada en çok sevdiği bu yerde, sorulara yanıt arayarak, yeni fikirler üreterek geçirmişti.

Laboratuvar önlüğünün koluyla alnını sildi. Buna artık hiç şüphe yoktu; testi en az yirmi kez yapmıştı ve hâlâ karşısına aynı sonuç çıkıyordu. Tedaviyi bulmuştu; kanserin tedavisini, kızının hayatını kurtaracak tedaviyi. Ama yine de bu sonuçla birlikte başka bir şey daha ortaya çıkmıştı. İnanılmaz bir şey. Korkunç bir şey...

Profesör elindeki şırıngayı dikkatle kenara koyup plastik eldiveniyle yüzündeki koruyucu gözlüğü çıkardı. Yarattığı şeyden kaçmak istemişçesine geriye doğru birkaç adım attı, fakat aynı



zamanda gözlerini ondan alamıyordu. Kutsal Kâse. İşte buydu. Ellerini laboratuvar gömleğine sildi; ama daha siler silmez elleri yeniden terlemişti.

Arkasındaki kapı aniden açılınca yerinde öyle bir sıçradı ki... Öfkeyle döndü, alnı çizgi çizgi olmuştu.

Asistanı ona baktı. Kaşları Albert'ı rahatsız edecek biçimde kalkmıştı. "Tekrar yaptın mı? Sonuç aynı mı?"

Albert hiçbir şey söylemedi, ama gözleri her şeyi anlatıyordu. Asistanı hafifçe gülümsedi. "Oldu, değil mi? Başardın! Aman Tanrım, Albert, burada ne keşfettiğimizin farkında mısın?"

Albert onun 'biz' dediğini fark ettiyse de üzerinde durmadı. "Belki de. Ama belki de..." Sesi giderek azaldı. Gerçeği ifade etmeye henüz hazır değildi, insanlığın konuşma yetisini edindiğinden beri dillendirdiği sorunun yanıtının sadece bir adım uzaklarında olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye henüz hazır değildi. Sarılmıştı, tuhaf bir mutluluk içindeydi; keşfettiği şey hem kanını donduruyor hem de tüm vücudunu heyecan içinde yakıyordu.

"Albert." Asistanı ağır ağır ona doğru geldi. Albert, son birkaç yıldır yanında olan bu adama hâlâ güvenmiyordu. Asistanı, yine tereddütle, "Albert," dedi. "Sorun ne? Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Albert kafasını önce iki yana, sonra öne arkaya, sonra yine iki yana salladı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı.

Genç adamın yüzü aydınlandı. "Albert bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Elimizde bir dünya tutuyoruz. Biz hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeyi ele geçirmeyi başardık."

Yine 'biz' demişti. Albert huzursuzca başını iki yana salladı. "Richard," dedi temkinli bir sesle, "buluşlar her zaman iyi sonuçlar vermez. Bazen buluşlarımız kontrol edemeyeceğimiz kadar güçlü olur. Atomun parçalanmasını düşün mesela. Ernest

Rutherford buluşunun ardından ne geleceğini bilemezdi ve şimdi hepimiz onu atom bombasıyla birlikte anıyoruz.”

“Atom bombası insanları öldürdü,” dedi Richard. O, gözlerini alaycı bir tavırla devirince, bunu yalnızca bir genç yapar işte, diye düşündü Albert. “Ama bu hayat kurtarmakla ilgili. Ömrü uzatmakla ilgili.”

“Ama ne kadar süreyle?” diye sordu Albert sessizce. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Nasıl sonuçları olacağını hiç düşündün mü? Dünyayı tamamen değiştirecek. İnsanlığı tamamen değiştirecek. Yarı-tanrı olacağız.”

Richard, sabırsızca gözlerini Albert’in çalışma masasının üzerinde gezdirerek, “Bugüne kadar bunu defalarca yaptık zaten,” diyerek homurdandı. Sonra Albert’in kendisine baktığını görünce gözlerini ona çevirdi. “Bu kaçamak bir bahane çünkü zayıfsın Albert. Üzülme bırak. Yarattığın şeyin tüm olası sonuçlarından sen sorumluymuşsun gibi hissetmekten vazgeç. Çünkü öyle değil.”

“Ama tabii ki öyle,” dedi Albert.

“Hayır, değil. Her neyse, insanların tanrı olmasında nasıl bir kötülük var ki? Bir sonraki kaçınılmaz adım bu değil mi zaten? Hepsi senin sayende Albert. Hepsi senin sayende.” Bir deney tüpünü eline alıp salladı. “Burada, bugüne kadar gördüğüm en güzel şey var,” dedi. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Bu inanılmaz. Muhteşem. Ve bunu sen yaptın. Bunun sana getireceği şöhreti düşün.”

Albert kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Ben şöhret istemiyorum,” dedi alçak sesle. “Bunu istediğimden bile emin değilim... Yani öyle muhtemel bir canavar yaratmaktan sorumlu olmaktan.”

“Bir canavar değil,” dedi Richard hemen. “Çok çalışıyorsun Albert. Biraz ara vermelisin.”

“Ara mı?” Albert ona şüpheyle baktı. “Şimdi ara verebileceğimi mi düşünüyorsun?”

Richard, ona doğru yürüyüp gayet sakin bir şekilde elini aniden Albert’in omzuna koyarak, “Evet,” dedi. “Elizabeth’in hayatını kurtardın. Bunu başardın. Şimdi formülü bana ver ve gidip biraz dinlen.”

Elizabeth’in hayatını kurtarmıştı. Albert kalbinin hızla attığını hissetti. Her şey Elizabeth’in bedenini harap eden kansere tedavi bulmak için başladı. Bir yabancı gibi davranan güzel kıızı Elizabeth’i ona karşı cephe almaya iten kanserin tedavisini bulmak için. Kızı için bunu yapabiliirdi. Asla yeterli değildi –hiçbir şey yeterli olamazdı– ama yine de bir şeydi.

Albert, Richard’a baktı, onun köşeli çenesine, ihtiraslı gözlerine, dik duruşuna. Kızının kocası. Damadı. Bunu kendine sürekli anımsatması gerekiyordu. Reddedilmeyi asla kabullenmeyen genç adam Richard, Albert için her zaman ‘asistanı’ olmuştu. Üniversiteden mezun olduğu gün, karşısına çıkıp büyük bir ciddiyetle Albert’a onu işe almasının doğru bir karar olacağını söyleyen adam. Richard daha sonra da, sanki Albert’in hayatının her kıvrımına sızmaya kararlıymış gibi, dikkatini patronunun kızına yöneltmişti. Elizabeth’in giderek kötüye giden sağlığından yılmayarak ona kur yapmış, aklını çelmiş ve onunla evlenmişti. Hastalığın duraksama döneminde, kanser onu bir kez daha şiddetle pençesine almadan önce bir çocukları bile olmuştu.

Albert birkaç saniye Richard’ın yüzüne dikkatle baktı. Elizabeth’in sürekli bağırarak konuşan, kendine oldukça güvenen ve ondan tamamen farklı olan bu adamda ne bulduğunu sık sık merak ederdi. Sonra bir kez daha düşündü, belki de nedeni zaten buydu.

“O halde,” diye devam etti Richard, “hemen formülün patentini alalım.”

Albert dalgın bir sesle, “Patent mi?” diye sordu. Akli hâlâ kızımda ve torunundaydı. Elizabeth, Albert’ın kafasında yaratmaya başladığı şüpheleri bir ay önce fark edince, onun babasını görmesini yasaklamıştı Richard. Elizabeth’in mesajını üzgün ve özür diler bir ifadeyle iletmişti. Durumunun giderek kötüye gittiğini söylemişti. Tedaviye ihtiyacı vardı, onu görmesi gerekiyordu ve hastalığını tedavi etme gücünü elinde tutan adamın torununu görmesine izin vermeyecekti. Her şey bir yana, eğer kızı onun yüzünden ölürse Maggie’yi kaybedecekti. Kızının faydalanamayacağı bir şeye sahip olmasının ne anlamı vardı ki? Bu şantajdı; Albert bunun farkındaydı ama yine de bu şantaja razı oldu ve Richard’ın yakın gözetimi altında çalışmalarına devam etti. Ama şimdi... Şimdi...

“Elizabeth’i uzun süredir görmedim,” dedi çekinerek. “Eğer onunla konuşabilseydim...”

“Evet, tabii ki,” dedi Richard ciddi bir ifadeyle. “Ama Elizabeth ilacın üretime girdiğini bilmek isteyecektir, öyle değil mi? Formülün bulunduğunu ve test edildiğini duymak onun hakkı. Formülü bana ver. Ona mükemmel haberler vereceğim ve seni hemen görmek isteyeceğinden eminim. Yalnızca şunu düşün; Elizabeth ilacı almaya başladığında, onunla ilişkinizi tekrar düzeltebilmek için sonsuz süren olacak. Onunla birlikte geçirebileceğin zamanı düşün sadece.”

Albert küçük, kederli bir gülümsemenin yüzüne yavaş yavaş yayıldığını hissetti. Asistanı sözünü ettiği sonsuzluk kavramını öylesine hafife alıyordu ki; sanki o iyi bir şeydi, gerçekte olduğu gibi korkunç bir şey değil de, bir serüvendi. Ama bu gençliğinden kaynaklanan bir iyimserlikti. Öylesine, kendini ikna etme haliydi işte; öylesine bir inançtı.

“Büyük bir hata yapıyor olduğumuzu düşünmüyorsun o halde?” diye sordu sessizce. “Sonsuz yaşam miti çağlardır insanoglobun başına bela açıyor.”

# MİRAS

“Büyük bir hata yapıyor olduğumuzu düşünmüyorsun o halde?” diye sordu sessizce.

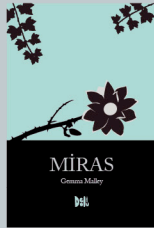
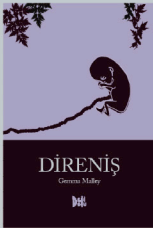
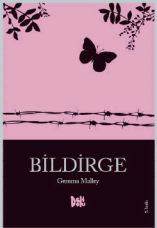
“Sonsuz yaşam miti çağlardır insanoğlunun başına bela açıyor.”

“Miti öyle, ama gerçeği değil,” dedi asistanı. Sesinde sabırsızlık vardı. “Albert, böyle bir buluşu saklamak ahlâk açısından yanlış. İnsanların bilmeye hakkı var. Bilim bencil olamaz. Bunu bana sen öğrettin.”

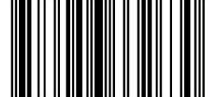
“Çevresel korkularımızla ve genç kalma takıntımızla oynayan insanı, düşünmeye sevk eden, iyi kurgulanmış bir roman.”

*\_ Sunday Telegraph*

Serideki tüm kitaplar



ISBN: 978-605-63326-3-0



9 786056 332630

[www.delidolu.com.tr](http://www.delidolu.com.tr)

[f/delidolu](https://www.facebook.com/delidolu)

[@delidolukitap](https://www.instagram.com/delidolukitap)

[@delidolukitap](https://www.instagram.com/delidolukitap)